

Ábrahám elhívása

Miután Babel tornyának építői szétszéledtek, a bálványimádás újra majdnem általános lett. Az Úr végül hagyta, hogy a konok törvényszegők saját gonosz utait kövessék. Sém családjából pedig kiválasztotta Ábrahámot, hogy megőrizze törvényét a jövő nemzedékek számára. Ábrahám a babonáság és a pogányság légkörében nőtt fel. Atyja családjának tagjai is, akik még őrizték Isten ismeretét, engedtek a környező befolyás csábjának, és Jahve helyett "idegen isteneket" szolgáltak. De az igaz hit nem tűnhetett el a földről. Isten mindig megőrzött egy maradékot az ő szolgálatára. Ádám, Séth, Énók, Methusélah, Noé, Sém korszakról korszakra töretlenül megőrizte Isten akaratának drága kinyilatkoztatásait. Tharé fia lett e szent megbízatás örököse. Hiába csalogatta mindenfelől a bálványimádás. E hívó a hitetlenek között, akit nem tudott megrontani az eluralkodó hitehagyás, rendíthetetlenül imádta az egy igaz Istent. "Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt" (Zsolt 145:18). Isten közölte akaratát Ábrahámmal; világosan megismertette törvénye kívánalmaival és a Krisztus által megvalósuló megváltással. {PP 125.1}

Ábrahám a kora emberének különösen értékes ígéretet kapott, - nemzeti nagyság és sok-sok utódot ígéretét: "[...] megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet és áldás leszesz" (1Móz 12:2). Ez kiegészült azzal az ígérettel, ami a hit örököseinek minden ígéretnél drágább volt - az ő családjából fog származni a világ Megváltója. Ám az ígéret teljesedésének első feltétele a hit próbája volt, ami áldozatot követelt. {PP 125.2}

Így szólt Isten Ábrahámhoz: "Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked" (1Móz 12:1). Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia ifjúkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövendölések megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt a nevelést, amelyet Isten akart szolgájának adni. Most, hogy különleges kapcsolatba került a mennyyel, idegenek között kellett élnie. Jellemének sajátosnak, a világtól eltérőnek kellett lennie. Nem is tudta megmagyarázni barátainak cselekedeteit úgy, hogy megértsék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, és a bálványimádó rokonság nem érthette meg Ábrahám indítékait és cselekedeteit. {PP 126.1}

"Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy" (Zsid 11:8). Ábrahám feltétel nélküli engedelmissége a hit egyik legcsodálatosabb bizonyítéka az egész Bibliában. Számára a hit "[...] a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés" volt (Zsid 11:1). Isten ígéretében bízva, a teljesedés legkisebb külső biztosítéka nélkül elhagyta otthonát, rokonságát, szülőhazáját, és elindult, bár nem tudta, Isten hova vezeti. "Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival" (Zsid 11:9). {PP 126.2}

Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Nem volt kis áldozat, amit Isten kívánt tőle. Erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígéret földjéről - hogy termékeny-e a talaj, egészséges-e az éghajlat, hogy kellemes-e az ország környezete, és van-e ott alkalom a vagyongyűjtésre? Isten szólt, és szolgájának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a földön a legboldogabb hely, ahova Isten küldte. {PP 126.3}

Most is sokaknak Ábrahámhoz hasonló próbája van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de ő szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtartózkodást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépjenek. Isten feladatot szánt nekik, de a barátok, a rokonok befolyása és a jólét akadályozná a megvalósításhoz fontos jellemvonások kifejlődését. Isten kivonja őket az emberi befolyás alól, megvonja tőlük az emberi segítséget; érezteti velük, hogy az ő segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül őbenne bízni, hogy kinyilatkoztathassa önmagát nekik. Ki kész Isten hívására megtagadni dédelgetett terveit és lemondani meghitt barátairól? Ki vállal új feladatokat, és ki lép ismeretlen területre, hogy odaszánt szívvel végezze Isten munkáját, Krisztusért nyereségnek tartva a veszteségeket? Aki ezt teszi annak olyan hite van, mint Ábrahámnak, és az osztozni fog vele abban az "[...] igen-igen nagy örökség"-ben, amelyhez "nem hasonlítható" az, "amiket most szenvedünk" (2Kor 4:17; Róm 8:18). {PP 126.4}

Isten akkor szólt először Ábrahámhoz, amikor "Úr-Kaszdim"-ban lakott. A pátriárka engedelmesen Háránba

költözött. Háránig elkísérte atyja családja, mivel bálványimádásuk keveredett az igaz Isten imádsásával. Ábrahám itt maradt Tharé haláláig. De a mennyei hang elhívta atyja sírjától, és megparancsolta: menjen tovább. Testvére, Náchor és családja ragaszkodott otthonához és bálványaihoz. Feleségén, Sárán kívül csak Lót, a már régen halott Hárán fia osztozott a pátriárka zárandok életében. Mégis egy nagy csapat indult útnak Mezopotámiából. Ábrahámnak már hatalmas nyája, sok keleti kincse és nagyszámú kísérete volt. Szolgák sokasága vette körül. Úgy távozott atyái földéről, hogy soha nem tér oda vissza, és magával vitte mindazt, amije volt: "[...] minden szerzeményeket, amelyet szereztek vala, és a cselédeket, akikre Háránban tettek vala szert" (1Móz 12:5). Sokukat a szolgálásnál és önérdéknél szentebb meggondolások vezették. Háráni tartózkodásuk alatt Ábrahám és Sára másokat is megnyertek az igaz Isten imádsására és szolgálatára, akik ragaszkodtak a pátriárka családjához, és elkísérték őt az ígért földjére. "[...] és elindulának, hogy Kánaán földére menjenek, és el is jutának a Kánaán földére" (1Móz 12:5). {PP 127.1}

Először Sikhemben telepedtek le. Mórén tölgyeinek árnyékában, az Ebál és Garizim hegye közötti tágas, füves völgyben, olajfaligetek és bővizű patakok szomszédságában táborozott le Ábrahám. Szép és kellemes volt az a vidék, ahova a pátriárka eljutott - "[...] bővizű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, amelyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak. Búza-, árpa-, szőlőtő-, fige- és gránátalma-termő földre, faolaj- és méztermő földre" (5Móz 8:7-9). De Jahve imádói látták, hogy sötét árnyék borul a fákkal borított dombra és a termékeny síkságra. "Akkor Kananeusok valának azon a földön". Ábrahám elérte reményelt célját, de ez országot idegen, bálványimádó nép lakta. A ligetekben hamis istenek oltárai álltak, és a szomszédos magaslatokon emberáldozatokat mutattak be. Ábrahám Isten ígérétebe kapaszkodott, de balsejtelmek között verte fel sátrát. Akkor "megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet" (1Móz 12:7). Ez az ígért megerősítette hitét abban, hogy Isten vele van, hogy nincs kiszolgáltatva a gonosz kényének-kedvének. "És Ábrám oltárt építet ott az Úrnak; aki megjelent vala néki" (1Móz 12:7). A még mindig vándor Ábrahám nemsokára Béthel közelébe költözött; ott ismét oltárt épített, és segítségül hívta az Úr nevét. {PP 127.2}

Ábrahám, "Isten barátja", jó példát mutatott nekünk. Élete az ima élete volt. Mindig oltárt épített ott, ahol felverte sátorát; reggel és este áldozatra hívta össze egész táborát. Amikor sátorát lebontotta, az oltár ottmaradt. Az elkövetkező években Ábrahámtól tanult kőszáló kananeusok közül, aki eljutott az oltárhoz, tudta, ki volt ott előtte; és amikor felverte sátorát, kijavította az oltárt, és imádta ott az élő Istent. {PP 128.1}

Ábrahám folytatta útját dél felé, és hite újra próbára lett téve. Nem esett az eső, a völgyekben kiszáradtak a patakok, és a fű elszáradt a síkságokon. A nyáj nem talált legelőt, és az egész tábort éhínség fenyegette. Megkérdőjelezte-e ekkor a pátriárka a Gondviselés vezetését? Nem gondolt-e vágyakozva vissza a bőven termő káldeai síkságokra? Mindenki feszülten figyelte, mit tesz Ábrahám, amikor egyik baj a másikat érte. Amíg bizalmát megingathatatlanak látták, úgy érezték, van remény: biztosak voltak abban, hogy Ábrahám Isten barátja, és még mindig vezeti őt. {PP 128.2}

Ábrahám nem tudta mivel magyarázni a Gondviselés vezetését. Nem valósultak meg reményei, de rendületlenül bízott az ígértben: "megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz." Buzgón imádkozva fontolgatta, hogyan tudná megóvni népét és nyáját, de nem hagyta, hogy a körülmények megingassák Isten szavába vetett hitét. Lement Egyiptomba, hogy megmeneküljön az éhínségtől. Nem hagyta el Kánaánt, nem fordult vissza a nyomor miatt Káldeába, ahonnan jött, ahol nem volt hiány kenyérben, hanem átmeneti menedéket keresett az ígért földjéhez lehető legközelebb, azzal a szándékkal, hogy visszatér oda, ahova Isten helyezte. {PP 129.1}

A gondviselő Isten azért hozta ezt a próbát Ábrahámról, hogy alázatosságra, türelemre és hitre tanítsa - oly leckékre, amelyeket feljegyeztek mindazok áldására, akiknek majd ezután kell szenvedést elviselniük. Isten olyan úton vezeti gyermekeit, amelyet nem ismernek, de ő nem felejt és nem taszítja el azokat, akik bizalmukat belé helyezik. Engedte, hogy szenvedés sújtsa Jóbot. Hagyta, hogy Jánost, a szeretett tanítványt az elhagyatott Páthmosra száműzzék, de Isten Fia találkozott ott vele, és látomásaiban János látta a hervadhatatlan dicsőséget. Isten megenged próbákat népe életében, hogy hűségük és engedelmességük által ők maguk is gazdagodjanak lelkileg, és hogy példájukból mások is erőt merítsenek. "Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata" (Jer 29:11). Azok a próbák, amelyek a legjobban próbára teszik hitünket, és azt a látszatot keltik,

hogy Isten elhagyott bennünket, visznek közelebb Krisztushoz, hogy minden terhünket az ő lábához tegyük le, és megismerjük azt a békét, amelyet ő ad cserébe. {PP 129.2}

Isten mindig a szenvedések kohójában próbálta meg népét. A kohó tűzében válik le a salak a keresztyén jellem valódi aranyáról. Jézus figyeli a próbát. Ő tudja, mi kell ahhoz, hogy az értékes fém megtisztuljon, és visszatükrözze szeretetének fényét. Isten kemény, vizsgáztató próbákkal neveli szolgáit. Egyesekben olyan képességeket lát, amelyeket fel tudna használni műve előbbrevitelére. És a gondviselő Isten ezeket az embereket megpróbálja. Olyan helyzeteket teremt számukra, amelyek próbára teszik jellemüket, és megmutatják még önmaguk előtt is rejtett hibáikat és gyengeségeiket. Isten alkalmat ad nekik e hibáik kijavítására, és alkalmassá teszi őket szolgálatára. Megmutatja nekik gyengeségeiket, és megtanítja őket arra, hogy őrre támaszkodjanak, mert ő az egyedüli segítségük és oltalmuk. Isten így éri el célját. Neveli, tanítja, fegyelmezi őket, hogy alkalmasak legyenek annak a nagyszerű célnak a betöltésére, amiért képességeiket kapták. Amikor Isten cselekvésre szólítja őket, a mennyei angyalok egyesülhetnek velük a földön elvégzendő munkában, mert készen lesznek rá. {PP 129.3}

Ábrahámról egyiptomi tartózkodásakor kiderült, hogy nem mentes az emberi gyengeségtől és tökéletlenségtől. Eltitkolta, hogy Sára a felesége. Ezzel azt tanúsította, hogy nem bízik Isten gondviselésében, és nincs olyan erős hite és bátorsága, amiről eddig életével már sokszor bizonyosságot tett. Sára szép volt, és Ábrahám tudta, hogy a sötét bőrű egyiptomiak meg fogják kívánni a gyönyörű idegent, és hogy megszerezzék, nem haboznak megölni férjét. Nem tartotta hazugságnak, ha azt mondja, a húga, mert Sára ugyan nem Ábrahám anyjának volt a leánya, de atyjának igen. Valódi viszonyuk eltitkolásával azonban becsapta az egyiptomiakat. Isten a becsületesség szigorú szabályától való legkisebb eltérést sem hagyhatja jóvá. Ábrahám hitetlensége miatt Sára nagy veszélybe került. Egyiptom királya, aki hallott Sára szépségéről, palotájába vitette az asszonyt, hogy feleségül vegye. De a végtelenül irgalmas Isten Sára megoltalmazásáért megbüntette a királyi családot. A fáraó becsapottsága miatti haragjában megróttta Ábrahámot, és visszaadta feleségét, mondván: "[...] Miért míveltél ezt velem? [...] Miért mondottad: húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el" (1Móz 12:18-19). {PP 130.1}

A fáraó nagyon kedvelte Ábrahámot. Még most sem engedte, hogy ártsanak neki vagy társainak, hanem őrséget rendelt, hogy biztonságosan kivezessék őket az országból. Ebben az időben törvény tiltotta az egyiptomiaknak, hogy idegen pásztorokkal érintkezzenek. Például tilos volt velük enniük vagy inniük. Kedves és nagylelkű dolog volt a fáraótól az, ahogy Ábrahámot elbocsátotta; de felkérte Egyiptom elhagyására. Nem merte ugyanis megengedni, hogy ott maradjon. A fáraó tudtán kívül majdnem súlyosan megsértette, de Isten közbelépett, és megóvta a királyt a bűn elkövetésétől. A fáraó ebben az idegenben a menny Istene által nagyra becsült embert látott, és félt olyan valakit országában tartani, aki nyilvánvalóan a menny pártfogoltja. Ha Ábrahám Egyiptomban maradna, növekvő gazdagsága valószínűleg felkeltene az egyiptomiak irigységét és kapzsiságát. Talán meg is károsítaná őt, és ezért is a király volna a felelős, ami ismét a királyi ház megbüntetésével járhatna. {PP 130.2}

A fáraó megintése védelemnek bizonyult Ábrahám számára a pogány népekkel való későbbi kapcsolatában, mert ezt a dolgot nem lehetett titokban tartani. Látható volt, hogy az az Isten, akit Ábrahám imádott, megvédi szolgáját, és bosszút áll azon, aki őt megsérti. Veszélyes dolog ártani a menny Királya gyermekének. A zoltáríró utal Ábrahám életének erre a fejezetére, amikor a választott népről szólva azt mondja, hogy Isten "[...] királyokat is megfenyített miattok, mondván: Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!" (Zsolt 105:14-15). {PP 131.1}

Érdekes az a hasonlóság, ami Ábrahám élménye és utódainak századokkal későbbi élménye között van. Utódai is éhínség miatt mentek Egyiptomba, és ott is tartózkodtak. Az egyiptomiak, amikor Isten megítélte őket népe miatt, félni kezdtek tőlük, ők pedig a pogányok ajándékaitól meggazdagodva, nagy vagyonnal mentek el onnan. {PP 131.2}